

[Ole Bjørn Kraft.]

hævder andre partier har. Vi kunne i og for sig være ligeglade med det, hvis forholdet ikke var det, at dette blad er den kilde, hvoraf den russiske presse og den russiske radio øser.

Jeg har prøvet på at finde ud af, hvad meningen var med de artikler, der stod i dette blad. Det var i lang tid meget vanskeligt for mig. Jeg forstod ikke de ord, man brugte, de svarede ikke til den virkelighed, jeg kendte, men så opdagede jeg, at man skulle dechiffere disse artikler, og at koden i og for sig lå lige for hånden. Man skulle blot huske på, at kommunisterne konsekvent bruger den modsatte betegnelse for tingene end andre danske. Når vi taler om demokratisk fællesskab mellem de vestlige magter til beskyttelse af vore frihedsrettigheder, så hedder det i den kommunistiske terminologi, at vi tjener den amerikanske imperialismes aggressionsplaner mod Sovjetunionen. Et skandinavisk forsvarsforbund hedder i „Land og Folk“ amerikanske krigsplaner eller desperate og menneskefjendske planer. Forsvar betyder angreb. Drøftelser mellem nordiske rigsdagsmænd betegnes som kupforanstaltninger mod folkeviljen. Alle andre end de kommunistiske tilhængere er reaktionære kræfter, og det kommunistiske mindretal betegnes konsekvent som folkefirtallets repræsentanter. Når man først har denne kode, er alt ganske let. Det sørgelige er blot, at man ikke har den i Rusland.

Jeg skal tilsidst vende mig til nogle af de bemærkninger, som den højtærede udenrigsminister gjorde.

For det første vil jeg gerne sige, at det naturligvis er fuldstændig rigtigt, at Rusland også kæmpede mod nazismen, tilsidst, men når jeg nævnte det andet, var det, fordi det var med de vestlige magter, vi havde vor nære forbindelse. Det var under deres militære ledelse, kampen de sidste år stod, og det var i deres flåder og hæere og flyvevåben, at norske og danske mænd kæmpede.

Men også jeg finder anledning til at gøre nogle bemærkninger i anledning af udenrigsministerens udtalelse om, at hvis de skandinaviske forhandlinger i Washington bryder sammen, står vi, hvor vi stod, da regeringen trådte til. Jeg må give tilslutning til venstres ordførers bemærkning om, at denne udtalelse må skyldes en fejltagelse, en lapsus hos udenrigsministeren. Vi kan nemlig aldrig komme til at stå der, hvor vi stod, da regeringen trådte til, dertil er der sket altfor meget siden den tid. Det kan ikke

blive uden indflydelse på hele vor stilling, at vi, siden regeringen kom til i 1947, har ført alle forhandlingerne om det europæiske økonomiske samarbejde, om Marshallhjælpen; siden regeringen trådte til, er vestunionen blevet dannet, siden regeringen trådte til, er der fra europæisk side, fra de demokratiske staters side, rettet opfordring til Amerika om at finde vej til at yde den militære støtte, de så hårdt savner, og uden hvilken de ikke selv kan bestride deres forsvar. Siden da har også nu de skandinaviske forhandlinger med alt, hvad de har ført til, fundet sted. Altså må situationen være fundamentalt forandret. Og først og sidst kan udenrigsministeren dog ikke glemme, at der endnu ligger en opgave foran ham, hvadenten de skandinaviske forhandlinger går på den ene eller den anden måde, men i særdeleshed, hvis de brister, og det er at stille den danske rigsdag og de danske partier et forslag til, hvorledes vi skal svare på den henvendelse, der foreligger fra Amerika og England, om vi ønsker at deltage i forhandlingerne om Atlantpagten. Vi står altså aldeles ikke, hvor vi stod, vi befinder os et helt andet sted, overfor helt andre problemer og i en helt anden verdenssituation end den, der eksisterede, da regeringen trådte til.

Udenrigsministeren udtalte sig lidt vagt, synes jeg, i tilslutning til det, jeg havde sagt, om vore virkelige venner. Udenrigsministeren brugte et af disse vage, formelt rigtige udtryk om, at naturligvis ville regeringen ikke sætte det venskabelige forhold til andre lande på spil — det er det udtryk, man normalt bruger i det diplomatiske sprog, når man ikke er i krig med noget land. Men det er ikke det, der interesserer mig i øjeblikket. Det, der interesserer mig i den forbindelse, hvor jeg nævnte det, var, at nu måtte vi jo orientere os og føre disse skandinaviske forhandlinger på en sådan måde, at der, når de er afsluttet, ikke havde fundet et brud sted mellem os og de vestlige demokratier.

Hvis de skandinaviske forhandlinger fører til et positivt resultat, kan vi gå ud fra, at det kun kan ske på den måde, at vi finder den fornødne forståelse derfor i De Forenede Stater og i England; men hvis de brister, må det være det danske udenrigsministeriums pligt at have ført dem på en sådan måde, at man ikke ved de udtalelser, man har fremsat, ved de instrukser, vi har givet vore ambassadører, eller den forhandling, vi har ført derovre, har handlet således, at den dør, der i dag står på klem, ved en handling, ved vor politiske optræden er